

[Rytter.]

ved at kritisere Dommerne og navnlig ikke Domsmændene. Det er netop Forudsætningen for det, jeg her gerne har villet komme ind paa, idet der staaar, at Skyldspørgsmaalet skal afgøres under Hensyn til den i Samfundet almindelig gældende Vurdering af en Sigtelses Utilbørlighed.

Vi har jo i den sidste Tid oplevet en Mængde Injuriesager, og under disse har Dommerne ikke ment, at det, der var blevet sagt, var saa forfærdeligt, i Betragtning af, hvad der var sagt ved tidligere Lejligheder, og saa siger Domsmændene ganske naturligt: Hvordan kan vi i det hele taget dømme her eller give stor Straf?

Jeg skal for at forsvare Domsmændene anføre et lille Udpluk af, hvad der tidligere er blevet sagt — det vil tage lidt Tid. Jeg vil ikke citere saadanne kraftige Udtryk fra „Social-Demokraten“ som dem, hvor man beskylder Neergaard og Krag og mig for Løgnere, for jeg forstod, at den højtærede Justitsminister var Modstander af disse skarpe Udtryk, men jeg vil fremkomme med en Del andre Citater, saa at man kan forstaa, at Domsmændene kan være i Tvivl.

I „Social-Demokraten“ for 29. Marts 1920 — jeg skal senere nærme mig til Nutiden — staaar der:

„Det Ministerium Neergaard, som ventes dannet med Støtte af de to konservative Partier og eventuelt med Tilløb af to Forrædere“ . . . „Saaledes har Reaktionen samlet sig til et Spring ud i Forbrydelsen for ved Anvendelse af ganske samvittighedsløse Midler at kvæle Landets demokratiske Udvikling“ . . . „rede til at slaa Anstifterne af den skete Forbrydelse til Jorden“.

Det er altsaa Tonen. Naar Domsmændene hører det og hører de Udtalelser, man nu paakærer, og som kun er halvt saa slemme, forstaaer de ikke, at der skal kunne gives tre Gange saa stor Straf derfor.

Den 30. Marts 1920 siger „Social-Demokraten“:

„Det Ministeriums Forbryderfysiognomi er ikke til at tage fejl af.“

Den 13. April samme Aar:

„Tilbage i det projektørskarpe Lys stod en sort Skikkelse (med hvidt Slips) med Gaardmandsknøsens fedladne, ældede Ansigt, furet af Aars Rænkespil, dækket af en graapurret Top, den svigefulde Forplumrings Figur i Troværdighedens Degnekittel.“

Lad os tage endnu en Spidsartikel fra samme Blad:

„Paa samme Maade blev han grebet

i Perfidii og Usandhed paa to andre Punkter.“

Om den 22. April 1920 stod der, da Talen var om General-Lockouten og Statskuppets Mænd:

„Dér har man Forbryderne og Forbrydelsen.“

Om Minister Cold hed det den 17. Januar 1924:

„Hr. Cold sad i Spidsen for et af Landets største og vigtigste Foretagender og gjorde det til et Spilleobjekt med personlig Vinding som eneste Motiv.“

Den 18. Januar 1924 stod der om Højesteretssagfører Bülow:

„Denne Mand, hvis sidste Bedrift, før han forlod Landet, var at aflægge falsk Forklaring for Højesteret.“

Den 23. Januar 1924 skriver Bladet:

„. . . det er godtgjort . . . at den af Regeringen udsendte Erklæring var falsk . . . et saa pudret Lig som Cold.“

„Ingen Fortielse, intet Falskneri og ingen Løgn kan skjule, at Venstre i sit Ministerium har siddende Glückstadts Medspekulant i eget Selskabs Aktier.“

For ogsaa at tage mig selv med, staaar der den 9. Februar 1924:

„. . . fortsætter han dog som Minister, som den mest æreløse og umandige Politiker, der nogen Sinde har klæbet sig til en Taburet i Danmark.“

I en følgende Artikel tales der om: „Fænomenet Rytters fjerde Embedsmisbrug“, og det siges dér:

„Her er altsaa ikke Tale om en Mand, der i Hidsighed begaar en Fejl, men om en af moral insanity lidende Person, en politisk Vaneforbryder.“

Den 10. Februar 1924 skriver „Social-Demokraten“:

„Underklassen vil føle Forsmædelsen ved at se Afgørelsen af Statens sociale Anliggende lagt i Hænderne paa en tykhudet raa Stræber som Hr. Krag.“

Man vil se, at det just ikke er Smaating, og naar saadanne Sager kommer for Domsmændene, vil jeg gerne vide, hvorledes de egentlig efter denne Paragraf skal bære sig ad, hvorledes de skal forstaa denne ulykkelige Bestemmelse om, at der ikke skal kunne tages Hensyn til Paastand om, at den i Samfundet i Almindelighed gældende Vurdering af Sigtelses Utilbørlighed ikke skal finde Anvendelse.

Jeg ved, at den højtærede Minister ikke er Tilhænger af saadanne voldsomme Udtryk, og jeg har derfor bestræbt mig for at finde mere, om jeg saa maa sige, galante Udtryk fra den højtærede Ministers Side,